

UCHWAŁA NR VII/65/2019
RADY MIEJSKIEJ W IZBICY KUJAWSKIEJ
z dnia 25 marca 2019 r.

w sprawie przekazania skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 506) , w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 z późn. zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy skargę wniesioną pismem z dnia 25 lutego 2019 roku (skarga w załączeniu) na uchwałę nr XL/258/18 Rady Miejskiej w Izbicy Kujawskiej z dnia 7 lutego 2018 roku(uchwała w załączeniu) i na uchwałę nr XLIX/323/18 Rady Miejskiej w Izbicy Kujawskiej z dnia 30 października 2018 roku (uchwała w załączeniu).

§ 2. Udziela się odpowiedzi na skargę, o której mowa w § 1 stanowiącą załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Izbicy Kujawskiej.

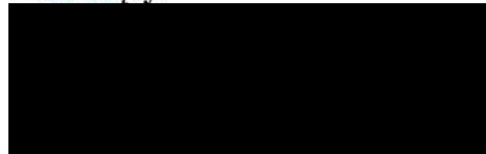
§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Marek Sledziński
Marek Sledziński

Izbica Kujawska, dnia 21.03.2019

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Bydgoszczy
ul. Jana Kazimierza 5
85-035 Bydgoszcz**

Skarżący:

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Organ przekazuje skargę [REDAKTED] na Uchwałę Nr XL/258/18 Rady Miejskiej w Izbicy Kujawskiej z dnia 7 lutego 2018 r. oraz na Uchwałę Nr XLIX/323/18 z dnia 30 października 2018 r. i wnosi o jej odrzucenie, ewentualnie o oddalenie.

UZASADNIENIE

W dniu 25 lutego 2019 r. Skarżący [REDAKTED] [REDAKTED] wniósł skargę na Uchwałę Nr XL/258/18 Rady Miejskiej w Izbicy Kujawskiej z dnia 7 lutego 2018 r. oraz na Uchwałę Nr XLIX/323/18 z dnia 30 października 2018 r. Podstawę wniesienia ww. skargi Skarżący oparł na przepisie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Odnośnie zarzutów dotyczących skargi, Skarżący wskazał na naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 9 ust.1 i 2, art. 12, art. 13 ust. 1 i 2, art. 14, art. 27 oraz art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

W swoim uzasadnieniu Skarżący stwierdził, że posiada interes prawny do wniesienia skargi, bowiem jest prawnie odpowiedzialny za prawidłowe funkcjonowanie [REDAKTED] [REDAKTED] i tym samym ponosi on prawne konsekwencje zarówno z tytułu działania, jak również zaniechania prowadzenia działalności zgodnie z prawem. Jeśli chodzi o uzasadnienie zarzutów, to Skarżący podniósł, iż zapisy zaskarżonych uchwał i załączonego do jednej z nich statutu budzą wątpliwości, co do zgodności z zapisami ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, ustawy o finansach publicznych oraz orzecznictwa. Zdaniem Skarżącego, stosownie do obowiązujących przepisów art. 9 ust.1 i 2, art. 12, art. 13 ust. 1 i 2, art. 14, art. 27 oraz art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, działalności sportowej nie można łączyć z działalnością kulturalną. Mając na

względnie powyższe Skarżący wniósł o uchylenie, ewentualnie o stwierdzenie nieważności zaskarżonych uchwał.

Zdaniem Organu argumentacja wywiedziona przez Skarżącego nie posiada usprawiedliwionych podstaw, a zaskarżone uchwały odpowiadają prawu.

Skarga nie może być uwzględniona w pierwszej kolejności z uwagi na brak spełnienia przez Skarżącego przesłanek wynikających z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, a w dalszej kolejności również z uwagi na to, że- wbrew jej wywodom – zaskarżone uchwały nie naruszają rażąco prawa.

Ustosunkowując się do zarzutów wskazanych w skardze Organ wskazuje co następuje.

Jako podstawę prawną wniesienia skargi Skarżący wskazał na art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Zgodnie z ww. przepisem: „1. Każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałą lub zarządzenie do sądu administracyjnego.”

Z powyższego wynika, że merytoryczne rozpoznanie skargi wniesionej w tym trybie wymaga ustalenia, że postanowienia zaskarżonych uchwał naruszają interes prawny wnoszącego skargę.

Przez pojęcie interesu prawnego należy rozumieć interes zgodny z prawem i interes chroniony przez prawo. Istotą interesu prawnego jest jego związek z konkretną normą prawa materialnego, tzn. taką normą, którą można wskazać jako jego podstawę i z której podmiot legitymujący się tym interesem może wywodzić swoje racje. Można zatem wstępnie przyjąć, że interes prawny powinien być aktualny i realny, osobisty (własny, indywidualny) oraz dotyczyć bezpośrednio sfery prawnej określonego podmiotu. Naruszenie interesu prawnego podmiotu składającego skargę musi cechować się bezpośredniością, aktualnością i realnością. Uchwała, czy konkretne jej postanowienie, musi więc rzeczywiście naruszać istniejący w dacie podejmowania uchwały interes prawny skarżącego.

Wnoszący skargę w trybie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym musi wykazać, że istnieje związek pomiędzy jego prawnie gwarantowaną sytuacją, a zaskarżonym aktem.

O powodzeniu skargi przesądza wobec tego wykazanie naruszenia przez organ gminy konkretnego przepisu prawa materialnego, wpływającego negatywnie na sytuację prawną Skarżącego. Od interesu prawnego należy odróżnić interes faktyczny, kiedy to dany podmiot jest wprawdzie bezpośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej, nie może jednak wskazać przepisu prawa powszechnie obowiązującego, który stanowiłby podstawę jego roszczenia i w konsekwencji uprawniał go do żądania stosownych czynności organu administracji (w tej kwestii zob. post. NSA z 10.4.2008 r., II OZ 304/08, Legalis).

Legitymacja skargowa Skarżącego nie jest uzależniona od wykazania naruszenia interesu grupowego. Skarżący musi wykazać bowiem naruszenie własnego interesu prawnego lub uprawnienia. Tylko więc takie naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia kwestionowanym aktem może doprowadzić do uwzględnienia skargi, które ma charakter aktualny, a ponadto jest naruszeniem zindywidualizowanym, wymierzonym w realne i zdadne do wskazania dobra prawne, z których korzysta sam Skarżący; powinno być tego rodzaju, aby można było stwierdzić, że bezpośrednio wyzuwa Skarżącego z przysługujących mu praw albo

ogranicza go w sposobach czynienia użytku z dotychczas przysługującego uprawnienia (wyr. NSA z 24.8.2007 r., II OSK 1033/07, Legalis).

Skarżący takiego naruszenia nie wykazał, w szczególności nie wykazał, że zaskarżone uchwały w jakikolwiek sposób naruszają jego prawa lub uprawnienia i jakie konkretne przepisy zaskarżonych uchwał miałyby tego dokonać. Dodatkowo Skarżący nie wykazał również kolejnej przesłanki z przepisu art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, a mianowicie jakiegokolwiek związku pomiędzy jego prawnie gwarantowaną sytuacją, a zaskarżonym aktem.

Należy wskazać, że skarga wnoszona w trybie art. 101 ust. 1 powołanej ustawy nie ma charakteru *actio popularis*, a zatem do jej wniesienia nie legitymuje sama ewentualna sprzeczność zaskarżonej uchwały z prawem.

Reasumując należy stwierdzić, że Skarżący byłby legitymowany do wniesienia skargi na zaskarżone uchwały na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym tylko wtedy, gdyby wykazał, że uchwały te naruszają jego indywidualny interes prawny lub uprawnienie. Skoro zaś Skarżący nie powołał się na naruszenie swojego indywidualnego interesu prawnego lub uprawnienia i jedynie zdawkowo stwierdził, że jego interes prawny do wniesienia skargi nie może być w żaden sposób kwestionowany, to nie był legitymowany do wniesienia skargi.

Nowela z kwietnia 2015 r. dokonała zmiany komentowanego przepisu przez dodanie w § 1 pkt 5a, który przewiduje odrzucenie skargi na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., jeżeli interes prawny lub uprawnienie wnoszącego skargę nie zostały naruszone stosownie do wymagań przepisu szczególnego. Powyższy przepis nawiązuje m.in. do art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. W tej sytuacji skarga ta powinna być odrzucona na podstawie art. 58 § 1 pkt 5a p.p.s.a.

Z ostrożności procesowej, gdyby Sąd doszedł do wniosku, że niniejsza skarga nie powinna ulec odrzuceniu, ze względu na brak legitymacji, to Organ wskazuje, że podniesione w skardze zarzuty nie mają istotnego znaczenia dla jej rozstrzygnięcia, a Skarżący w żaden sposób nie wykazał, iż wskazane zapisy uchwał w jakikolwiek sposób naruszają prawo.

Artykuł 147 § 1 p.p.s.a. określa formę wyroku uwzględniającego skargi przewidziane w art. 3 § 2 pkt 5 i 6. Stanowi on, że sąd, uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Ustosunkowując się do zarzutów skargi, zdaniem Organu brak jest podstaw do przyjęcia, iż zaskarżone uchwały naruszają wskazane w skardze przepisy prawa w sposób przesądzający o konieczności wyeliminowania ich z porządku prawnego. Zwłaszcza bezzasadny jest wniosek o stwierdzenie ich nieważności w całości w sytuacji, gdy zarzuty dotyczą tylko kilku zapisów, nie wykazując przy tym jakie konkretne naruszenia prawa wiążą się z tymi zapisami. Dodatkowo jeśli chodzi o zaskarżoną uchwałę intencyjną, to Skarżący nie wskazuje jakie przepisy jego zdaniem są nieważne, insynuując jedynie, że dąży ona do nieuprawnionej reorganizacji w niedopuszczalnej formie wraz z działalnością sportową. Skarżący wskazując na naruszenia przepisów posługuje się jedynie zwrotami “budzą wątpliwości”, czy “należy zwrócić uwagę”, nie wskazując na żadne konkretne, istotne uchybienia.

Z treści art. 91 ust. 1 i 4 u.s.g. wynika, że przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały organu gminy jest istotna sprzeczność z prawem. Na podstawie argumentacji a contrario do postanowień art. 91 ust. 4 tej ustawy, stanowiącego, iż w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa, należy przyjąć, że każde "istotne naruszenie prawa" uchwałą aktem organów gmin oznacza jej nieważność (por. T. Woś (w:) T. Woś., H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska - "Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz", Wyd. Wolters Kluwer, Warszawa 2016 r., s. 865). Pojęcie "istotne naruszenie prawa" nie zostało zdefiniowane w żadnej z ustaw samorządowych, tak samo jak i pojęcie "sprzeczność z prawem". W literaturze przedmiotu wypracowano pogląd, aprobowany w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, że do istotnych wad, prowadzących do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym, zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał. Sprzeczność z prawem uchwały organu jednostki samorządu terytorialnego zachodzi w sytuacji, gdy doszło do jej wydania z naruszeniem przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię, a także z naruszeniem przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmieciak "Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego - w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny", Samorząd Terytorialny 2001 r., z. 1-2, s. 101-102). Przez sprzeczność taką rozumnie się również niezgodność z Konstytucją i aktami wykonawczymi do ustaw oraz z powszechnie obowiązującymi aktami prawa miejscowego (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 grudnia 2003 r., sygn. akt P 9/02, Dz. U. z 2003 r. Nr 218, poz. 2151).

Skarżący podnosi, że w zaskarżonych uchwałach obok działalności kulturalnej przewiduje się również działalność sportową, jednakże jego zdaniem tych obu działalności nie można łączyć. Dodatkowo wymienia on jego zdaniem niewłaściwe zapisy zaskarżonej uchwały w 7 punktach.

Ustosunkowując się do nich Organ wskazuje co następuje:

Ad. 1 i 2.

Zarówno w zapisach uchwały tj. § 2 ust. 2 pkt 1, jak i w zapisach § 2 ust. 2 załącznika do uchwały stanowiącego statut Wiejskiego Domu Kultury im. Justyny Chopinowej w Długiem (dalej: „WDK”) oprócz działalności kulturalnej, oświatowej oraz informacyjnej wskazano także dodatkowo działalność sportową. Należy jednak stwierdzić, że co do zasady nie ma przeszkód, aby instytucja kultury mogła rozszerzyć swoją działalność również o działalność sportową. Jedynym ograniczeniem nie pozwalającym na zastosowanie ww. rozszerzenia działalności instytucji kultury jest sytuacja, gdy na terenie gminy funkcjonuje już jednostka zajmująca się działalnością sportową. W takim bowiem przypadku obciążanie instytucji kultury dodatkową działalnością sportową wydawać by się mogło niecelowe.

Odnosząc się do powyższego, należy wskazać, że na terenie gminy Izbica Kujawska brak klubu sportowego wyspecjalizowanego w prowadzeniu różnego rodzaju zajęć sportowych. Są dwa kluby, które skupiają się statutowo, hermetycznie, na dwóch dyscyplinach sportowych, każdy z nich – osobno – na piłce nożnej i sportach motorowych.

Prowadzą one działania zgodnie z ustawą o sporcie. WDK mając w statutowym zapisie prowadzenie działalności m.in. sportowej oraz uczestniczenie w upowszechnianiu sportu i rekreacji (niemniej nie eksponuje ich jako pierwsze, czy najważniejsze), miał na celu prowadzenie niekomercyjnych i amatorskich działań związanych z propozycjami np. gier zespołowych (np. piłka siatkowa, badminton), rajdów rowerowych, które są poza katalogiem propozycji działających na terenie gminy klubów sportowych (nie są dublowane). Imprezy tego typu, organizowane w 2018 roku przez WDK, miały również charakter oświatowy, czy informacyjny – promowano miejscowość Długie (miejsce urodzenia matki Chopina), Izbicę Kujawską (rodzinne miasto Justyny Chopinowej) oraz inne miejsca na mapie gminy związane z kręgiem rodzinno-towarzyskim, tj. Krzyżanowskich, Skarbków, Chopinów.

Nie ulega wątpliwości, że zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, działalność kulturalna jest podstawowym celem statutowym samorządowych instytucji kultury. Instytucje kultury na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej działają na podstawie aktu o ich utworzeniu oraz statutu nadanego przez organizatora. W myśl art. 13 ust. 2 pkt 6 ww. ustawy, statut zawiera postanowienia dotyczące prowadzenia działalności innej niż kulturalna, jeżeli instytucja zamierza działalność taką prowadzić. A zatem nie ma przeszkód, aby obok podstawowego przedmiotu działalności wskazane zostało przez organizatora prowadzenie innej działalności niż kulturalna, która będzie działalnością dodatkową, uboczną. Taką właśnie dodatkową, uboczną działalnością dla WDK miała zostać właśnie działalność sportowa.

Ad. 3.

W § 3 ust. 4 statutu WDK jest rzeczywiście mowa o opiece nad „obiektami i miejscami pobytu oraz upamiętnień na terenie gminy Izbica Kujawska osób z kręgu rodzinno-towarzyskiego Krzyżanowskich i Chopinów”, jednakże przedstawiony przez Międzyzakładowy Związek Zawodowy Pracowników Kultury Kujaw i Ziemi Dobrzyńskiej w Raciążku przykład opieki „dworu Skarbków należącego do Zgromadzenia Orionistów” wykracza poza zasięg obiektów, miejsc pobytu oraz upamiętnień na terenie gminy Izbica Kujawska osób z kręgu rodzinno-towarzyskiego Krzyżanowskich i Chopinów z następujących powodów:

1. Na dzień dzisiejszy wciąż brakuje potwierdzenia w źródłach archiwalnych, że dworek w Zagrodnicy, to dwór Skarbków, czyli tzw. pałac izbicki (por. z ustaleniami z Piotra Mysłakowskiego i Andrzeja Sikorskiego, genealogów chopinowskich, którzy w swych publikacjach opisali dwór Skarbków jako dużą budowlę dwukondygnacyjną, czy też Krzysztofa Dorcza, który nie wyklucza, że dwór Skarbków zlokalizowany był w mieście, np. w Nowej Izbicy);

2. W celu potwierdzenia powyższego - konieczne jest przeprowadzenie badań historycznych i archeologicznych, ponieważ zabudowa „dworska” w dawnej Zagrodnicy ma charakter zabudowy folwarcznej, a nie dworskiej.

Ad. 4.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej statut musi zawierać wszystkie konieczne elementy, a zatem:

- 1) nazwę, teren działania i siedzibę instytucji kultury;
- 2) zakres działalności; organy zarządzające i doradcze oraz sposób ich powoływania;

- 3) określenie źródeł finansowania oraz
- 4) zasady dokonywania zmian statutowych.

Wskazany w pkt 2 zakres działalności instytucji kultury to inaczej przedmiot jej działania. W statucie należy zatem podać zakres działań o charakterze kulturalnym, które podejmować będzie instytucja, jak również cel jej działalności. Innymi słowy, ta część statutu ma odpowiadać na pytanie, w jaki sposób instytucja będzie realizowała funkcję tworzenia, upowszechniania lub ochrony kultury, tj. czym będzie się zajmować (por. też wyr. NSA z 8.11.2012 r., II OSK 2014/12, Legalis). Należy mieć na uwadze, że określenie zakresu działania instytucji kultury nie może być ogólne, lecz powinno być precyzyjne i wyczerpujące, albowiem determinuje ono finansowanie instytucji oraz to, czy będzie ona uznana za instytucję artystyczną. Postanowienia statutu w tej materii winny mieć zatem bezsprzecznie rozbudowany charakter i dotyczyć zasadniczych aspektów zamierzonej działalności.

Podsumowując, oprócz zadań podstawowych WDK szeroko wymienionych w § 3 statutu, w § 4 wskazano również inne niż podstawowe zadania dodatkowe, które instytucja kultury może realizować. Są to zadania fakultatywne, a zatem nie oznacza to, że muszą one zostać obligatoryjnie realizowane.

Ad. 5.

Organizator zgodnie z art. 12 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej powinien zapewniać instytucji kultury środki niezbędne do prowadzenia działalności kulturalnej oraz do utrzymania obiektu, w którym ta działalność jest prowadzona. Dokonuje się to m.in. w drodze przyznawania i przekazywania rokrocznie dotacji podmiotowej. Dotacja podmiotowa, zgodnie z zasadą z art. 131 i art. 218 ustawy o finansach publicznych udzielana jest z budżetu JST na podstawie przepisu ustawowego z przeznaczeniem na dofinansowanie działalności bieżącej wskazanej w ustawie. Według art. 28 ust. 3 pkt 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, dotacja podmiotowa dla instytucji kultury przeznaczona jest na dofinansowanie działalności bieżącej w zakresie realizowanych zadań statutowych, w tym utrzymanie i remonty obiektów. Należy przyjąć, że z art. 28 ust. 3 w zw. z art. 12 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej wynika, że dotacje podmiotowe przyznawane przez organizatora mają charakter obligatoryjny, celowe zaś – fakultatywny.

Nie jest możliwe pobranie dotacji podmiotowej w nadmiernej wysokości przez instytucję kultury, ponieważ stanowi ona jedynie część przychodów, do których zalicza się również przychody z prowadzonej działalności, dotacji celowych, z najmu, odsetek kapitulacyjnych.

W związku z powyższym kwestie związane z przekazaniem przez organizatora instytucji kultury dotacji podmiotowej regulują zapisy ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, a zatem nie ma potrzeby powielania tych kwestii w statucie.

Ad. 6.

Sposób powołania organów zarządzających musi być wskazany w statucie w sposób wyczerpujący (por. rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego z 4.5.2012 r., NPII.4131.1.156.2012, Dz.Urz.Woj.Śląsk. z 2012 r. poz. 1935). Statut instytucji kultury

powinien jednoznacznie określać to, przez jaki podmiot i w jakim trybie powoływany jest dyrektor, a zatem w szczególności, czy odbywa się to w drodze konkursu.

Międzyzakładowy Związek Zawodowy Pracowników Kultury Kujaw i Ziemi Dobrzyńskiej wskazuje, że w przedmiotowym statucie widnieje zapis, że Burmistrz powołuje na czas określony i odwołuje dyrektora w trybie określonym w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej. Dodatkowo zdaniem ww. Wnioskodawcy w WDK powołano pełniącego obowiązki dyrektora instytucji, czego nie przewiduje przytoczona ustawa. W pierwszej kolejności należy wskazać, że ww. kwestia nie dotyczy jak to zostało stwierdzone we wniosku z dnia 28.01.2019 r. wątpliwości dotyczących zgodności zapisów uchwały i załączonego do niej statutu z zapisami ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, ustawy o finansach publicznych, czy orzecznictwem, a zatem nie można się do niej odnieść merytorycznie.

Nie mniej jednak wskazuję, że wbrew twierdzeniom Wnioskodawcy ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, a mianowicie art. 16a jednoznacznie przesądza o możliwości powierzenia pełnienia obowiązków dyrektora instytucji kultury. W poprzednim stanie prawnym w literaturze i orzecznictwie jednolicie przyjmowano, że nie jest dopuszczalne powołanie na stanowisko "pełniącego obowiązki" dyrektora instytucji kultury. Tymczasem komentowany przepis wprowadza możliwość powierzenia pełnienia obowiązków dyrektora instytucji kultury do czasu powołania dyrektora lub powierzenia zarządzania instytucją kultury.

Powyższa możliwość powołania osoby pełniącej obowiązek dyrektora instytucji kultury została również określona w § 5 ust. 6 statutu WDK.

Ad. 7.

Międzyzakładowy Związek Zawodowy Pracowników Kultury Kujaw i Ziemi Dobrzyńskiej podnosi, że należy zwrócić uwagę na uzasadnienie do przedmiotowej uchwały, jednakże nie określa konkretnie w czym miałyby odzwierciedlać się nieprawidłowości.

Należy wskazać, że każdorazowe uzasadnienie wprowadzanych uchwał ma wyjaśnić radnym wszelkie kwestie merytoryczne i formalnoprawne związane z uchwałą, a przede wszystkim przedstawić celowość jej podjęcia i skutki finansowe dla budżetu. Przedmiotowe uzasadnienie dotyczące uchwały o utworzeniu WDK stanowi komentarz, a zatem posiada elementy zawierające: wyjaśnienie potrzeb i celu wydania uchwały, opis rzeczywistego stanu w dziedzinie, która ma być unormowana, przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne. W związku z powyższym niezrozumiałym jest podważanie jego treści przez Wnioskodawcę, tym bardziej bez wskazania konkretnych nieprawidłowości, co do elementów składających się na treść uzasadnienia przedmiotowej uchwały.

Z tych wszystkich powodów Organ wnosi o odrzucenie skargi, ewentualnie o jej oddalenie w całości, jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw.

Załączniki:

- 1) skarga,
- 2) odpis odpowiedzi na skargę dla strony Skarżącej

Przewodniczący Rady
Marek Sledziński
Marek Sledziński

Uzasadnienie do Uchwały Nr VII/65/2019
Rady Miejskiej w Izbicy Kujawskiej
z dnia 25 marca 2019 r.

Rada Miejska w Izbicy Kujawskiej podjęła uchwałę nr XL/258/18 Rady Miejskiej w Izbicy Kujawskiej z dnia 7 lutego 2018 roku – Akt o utworzeniu samorządowej instytucji kultury pod nazwą: Wiejski Dom Kultury im. Justyny Chopinowej w Długiem i na uchwałę nr XLIX/323/18 Rady Miejskiej w Izbicy Kujawskiej z dnia 30 października 2018 roku w sprawie zamiaru połączenia samorządowych instytucji: Miejsko-Gminnego Ośrodka Kultury w Izbicy Kujawskiej oraz Wiejskiego Domu Kultury im. Justyny Chopinowej w Długiem

W dniu 25 lutego 2019 roku do Rady Miejskiej w Izbicy Kujawskiej wpłynęła skarga skierowana do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy na uchwałę nr XL/258/18 Rady Miejskiej w Izbicy Kujawskiej z dnia 7 lutego 2018 roku i na uchwałę nr XLIX/323/18 Rady Miejskiej w Izbicy Kujawskiej z dnia 30 października 2018 roku.

Zgodnie z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 z późn. zm.) organ którego działanie jest przedmiotem skargi (w tym przypadku zaskarżone zostały uchwały Rady Miejskiej) przekazuje skargę sądowi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie 30 dni od dnia jej wniesienia.

Termin na przekazanie sprawy upływa dnia 27 marca 2019 r. Z uwagi na powyższe podjęcie przedmiotowej uchwały jest niezbędne celem wypełnienia obowiązków nałożonych na organ gminy przez ustawę.

Przewodniczący Rady
Marek Sledziński
Marek Sledziński